

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoPr/14/2024
Identifikačné číslo spisu:	8722200537
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8722200537.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Š. Š., narodeného XX. L. XXXX, U., Q. XXX/X, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Tomášom, Spišská Nová Ves, Trieda 1. mája 31, proti žalovanému Urbárskemu a pasienkovému pozemkovému spoločenstvu Vernár, Vernár, Hlavná 171/65, zastúpenému splnomocnenkyňou HODOR advokátska kancelária, s. r. o., Košice - Staré Mesto, Vrátna 40, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/8/2024, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 6. februára 2024 sp. zn. 3CoPr/5/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 6. februára 2024 sp. zn. 3CoPr/5/2023 v potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a rozsudok Okresného súdu Poprad z 11. októbra 2022 č. k. 20Cpr/3/2022 vo výroku o určení neplatnosti a trvaní pracovného pomeru a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Poprad z 9. júla 2024 č. k. 20Cpr/3/2022-242 v spojení s uznesením Okresného súdu Poprad z 5. apríla 2024 č. k. 20Cpr/3/2022-196 z r u š u j e.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. októbra 2022 č. k. 20Cpr/3/2022-86 I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu dané mu žalovaným 29. decembra 2021 je neplatné a pracovný pomer trvá, II. nárok na náhradu mzdy za obdobie od 10. februára 2022 vylúčil na samostatné konanie a III. žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok právne zdôvodnil ust. čl. 5, § 42 ods. 1, § 47 ods. 1 písm. b), § 68 ods. 1 a 2, § 70, § 77, § 79 ods. 4 a § 81 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) a ustanoveniami a § 34 a § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vecne dôvodil (pokiaľ ide o okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré je predmetom dovolania), že zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer so zamestnancom iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode okamžitého skončenia dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú prekluzívne. Subjektívna lehota sa počíta od momentu,

keď zamestnávateľ získal vedomosť, že sa zamestnanec dopustil takého konania, ktoré môže zakladať dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru. Žalovanému bola uložená pokuta za správny delikt rozhodnutím Slovenskej lesnícko-drevárskej inšpekcie z 8. júla 2021 v spojení s rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky z 21. septembra 2021. Žalovaný považoval uloženú pokutu za následok konania žalobcu. Výbor žalovaného (ďalej len „výbor“) bol o uloženej pokute informovaný na zasadnutiach 16. júla 2021 a 15. októbra 2021. Rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky bolo výboru doručené 29. septembra 2021 a od toho okamihu možno počítať plynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Členovia výboru sa síce k 15. novembru 2021 zmenili, to však nemôže znamenať počiatok plynutia novej lehoty. Keďže okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené až 29. decembra 2021, nebola dodržaná subjektívna dvojmesačná prekluzívna lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, čo spôsobilo neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) a vecne úspechom žalobcu v konaní.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom zo 6. februára 2024 sp. zn. 3CoPr/5/2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I a III potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolanie žalobcu proti výroku II odmietol podľa § 386 písm. c) CSP a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. K námietke, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou, ktorá osoba výboru predložila rozhodnutie a ktorá osoba za výbor, a teda aj za žalovaného konala do 15. novembra 2021, uviedol, že výbor je kolektívny orgán skladajúci sa z predsedu a štyroch členov, ktorý rozhoduje hlasovaním. Jeho rozhodovanie teda nemožno považovať za rozhodovanie jednej osoby. Žalobca ako člen výboru do 15. novembra 2021 preto nemohol rozhodovať svojvoľne. Do 15. novembra 2021 za výbor konali predseda predstavenstva (pozn.: zrejme mal odvolací súd na mysli predsedu spoločenstva) Y. Y. a ostatní členovia výboru: žalobca, T. J., K. Y. E. a U. Y. Od 15. novembra 2021 za výbor konali predseda R. Y. a ostatní členovia výboru: Q. Y., I. V., K. Y. E. a L. N.. Žalobca ako člen výboru informoval ostatných členov o postupe v riešení veci, ktorej výsledkom bolo aj uloženie pokuty žalovanému. Za žalovaného teda nekonal žalobca sám, ale kolektívny orgán (výbor) prostredníctvom svojho predsedu (Y. Y.), ktorý žalovaného zastupoval navonok. Odvolací súd uviedol, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nenastolil riešenie otázky, ktorá osoba za výbor do 15. novembra 2021 konala, a tiež žiadnym spôsobom neargumentoval, že za okamih, kedy mala začať plynúť subjektívna lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, má byť považovaný práve 15. november 2021. Rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky sa do dispozičnej sféry žalovaného dostalo najneskôr 29. septembra 2021, čo vyplýva zo zasadnutia výboru z 15. októbra 2021, na ktorom boli prítomní okrem žalobcu aj Y. Y. (predseda spoločenstva) a T. J.. O skutočnostiach, ktoré boli žalobcovi vytknuté a ktoré žalovaný považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, sa žalovaný dozvedel na základe inšpekcie vykonanej správnym orgánom, a preto subjektívna prekluzívna lehota začala plynúť odo dňa zistení vyplývajúcich z rozhodnutia správneho orgánu, ktoré žalovaný obdržal najneskôr 29. septembra 2021, a uplynula 29. novembra 2021. Žalovaný ako zamestnávateľ doručil okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi až 29. decembra 2021, teda po márnom uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Preto záver súdu prvej inštancie o nedodržaní lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce je vecne správny. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalobcu v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP (nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP (nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a v otázke, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, resp. zmeniť napadnutý rozsudok

tak, že žaloba bude zamietnutá. Poukázal na to, že nižšie súdy si neuvedomili, že päťročné funkčné obdobie nimi uvádzaných členov výboru za obdobie do 15. novembra 2021 zaniklo už k 15. októbru 2021 a títo členovia neboli za výbor oprávnení konať. Z výpisu žalovaného v evidencii spoločenských, ktorý cituje odvolací súd, totiž vyplýva, že Y. Y. mal byť predsedom výboru od 6. júna 2014, Y. E. členom výboru od 19. marca 2016, U. Y. od 6. júna 2014, žalobca od 19. marca 2016 a T. J. od 26. septembra 2017. Členom výboru zaniklo členstvo uplynutím päťročného funkčného obdobia; v období mesiacov september až november 2021 už žiaden z nich (s výnimkou p. J.) nebol členom výboru. V roku 2019 sa konali nové voľby členov výboru, ktorých platnosť však bola napadnutá a o tomto podnete príslušný lesný úrad nerozhodol ani do 15. novembra 2021 a konaním za žalovaného poveril žalobcu. Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede samotného žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 19. septembra 2022. Skutočným a jediným štatutárnym orgánom žalovaného do 15. novembra 2021, t. j. do zvolenia nového výboru žalovaného, bol výlučne samotný žalobca. Táto skutočnosť bola preukázaná nie len z výpovede žalobcu, ale aj z listinných dôkazov, a to najmä z výpisu z evidencie spoločenských a zo zápisnice výboru z 15. októbra 2021. Otázka, ktorá osoba za výbor konala do 15. novembra 2021, v konaní pred súdom prvej inštancie vôbec nebola sporná, nakoľko tou osobou bol sám žalobca, ktorý to aj vo svojej výpovedi sám potvrdil a vyplývalo to aj z ostatných dôkazov. Žalovaný teda v odvolaní neuviedol nové skutočnosti, ako to tvrdí odvolací súd, a ten sa preto mal zaoberať otázkou, kto bol v rozhodnom období najvyššie postaveným zamestnancom, resp., či žalobca mal nad sebou nadriadeného zamestnanca. Nižšie súdy nesprávne posúdili, že v rozhodnom období bol štatutárnym zástupcom žalovaného výbor, nakoľko ním bol výlučne žalobca, ktorý za žalovaného vykonával aj práva zamestnávateľa a súčasne ako jediný zamestnanec bol aj jeho najvyššie postaveným zamestnancom. Následne dospeli k nesprávnemu záveru, že žalovaný sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel už 29. septembra 2021. V skutočnosti sa tak stalo až 15. novembra 2021, kedy bol zvolený nový výbor a jeho predseda R. Y. sa stal bezprostredne nadriadeným zamestnancom žalobcu, ktorý bol už v tom čase iba radovým zamestnancom žalovaného. Uvedené platí za predpokladu platnosti pracovnej zmluvy žalobcu uzatvorenej na pracovnú pozíciu „člena výboru pozemkového spolčenstva a ťažobného technika“. Ak žalobca vykonával činnosť štatutárneho orgánu žalovaného, bol v postavení zamestnávateľa, a teda nemohol vo vzťahu k žalovanému vykonávať závislú prácu. Na túto argumentáciu žalovaného v odvolaní odvolací súd nereagoval. V doplnení dovolania (podanom v zákonnej lehote) žalovaný uviedol, že o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru sa nemohol dozvedieť do 15. novembra 2021, keďže v tom období u žalovaného nebola osoba, ktorá by mohla platne skončiť pracovný pomer so žalobcom, ináč by musel dať žalobca výpoveď sám sebe. Poukázal na ustanovenie § 16 ods. 7 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/2013 Z. z.“), ktoré vymedzuje úkony, ktoré môže vykonávať výbor, ktorému uplynulo funkčné obdobie.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu nesúhlasil s tvrdeniami a argumentáciou žalovaného, dovolacie dôvody považoval za neprípustné a navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Dovolaateľ zotrval na svojej argumentácii uvedenej v dovolaní.

6. V následnom vyjadrení žalobca považoval argumentáciu dovolaateľa za účelovú a nesprávnu. Uviedol, že nižšie súdy vec správne právne posúdili a rozhodli spravodlivo.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia strany a spísania dovolaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť

dovoláním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP (namietal nedostatočné vysporiadanie sa odvolacím súdom so skutočnosťami ohľadom konania za žalovaného) i z ust. § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd, vychádzajúci z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. V danej veci bolo pre rozhodnutia nižších súdov rozhodujúce posúdenie otázky včasnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným, čo záviselo od ustálenia okamihu, kedy sa žalovaný o tomto dôvode dozvedel.

15. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné

odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

16. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona [§ 420 písm. f) CSP] sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

17. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady *iura novit curia* („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnávať so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Možno rozoznávať napríklad situácie, kedy súd musí určiť relevantnú právnu normu aplikovateľnú na konkrétny prípad a musí ju vo svojom rozhodnutí zohľadniť a kedy súd po určení tejto právnej normy musí zohľadniť všetky časti právnej normy (napr. všetky časti hypotézy právnej normy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (napr. IV. ÚS 77/02).

18. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že výbor je kolektívny orgán skladajúci sa z predsedu a štyroch členov, ktorý rozhoduje hlasovaním. Jeho rozhodovanie teda nemožno považovať za rozhodovanie jednej osoby. Žalobca ako člen výboru do 15. novembra 2021 preto nemohol rozhodovať svojvoľne. Do 15. novembra 2021 za výbor konali predseda predstavenstva (ako už bolo uvedené, zrejme mal odvolací súd na mysli predsedu spoločenstva) Y. Y. a ostatní členovia výboru: žalobca, T. J., K. Y. E. a U. Y.. Od 15. novembra 2021 za výbor konali predseda R. Y. a ostatní členovia výboru: Q. Y., I. V., K. Y. E. a Ľ. N.. Žalobca ako člen výboru informoval ostatných členov o postupe v riešení veci, ktorej výsledkom bolo aj uloženie pokuty žalovanému. Za žalovaného teda nekonal žalobca sám, ale kolektívny orgán (výbor) prostredníctvom svojho predsedu (Y. Y.), ktorý žalovaného zastupoval navonok. Odvolací súd uviedol, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nenastolil riešenie otázky, ktorá osoba za výbor do 15. novembra 2021 konala, a tiež žiadnym spôsobom neargumentoval, že za okamih, kedy mala začať plynúť subjektívna lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, má byť považovaný práve 15. november 2021. Rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky sa do dispozičnej sféry žalovaného dostalo najneskôr 29. septembra 2021, čo vyplýva zo zasadnutia výboru z 15. októbra 2021, na ktorom boli prítomní okrem žalobcu aj Y. Y. (predseda spoločenstva) a T. J.. O skutočnostiach, ktoré boli žalobcovi vytknuté a ktoré žalovaný považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, sa žalovaný dozvedel na základe inšpekcie vykonanej správnym orgánom, a preto subjektívna prekluzívna lehota začala plynúť odo dňa zistení vyplývajúcich z rozhodnutia správneho orgánu, ktoré žalovaný obdržal najneskôr 29. septembra 2021, a uplynula dňom 29. novembra 2021. Žalovaný ako zamestnávateľ doručil okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi až dňa 29. decembra 2021, teda po márnom uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty.

19. Hoci odvolací súd konštatoval, kto mal podľa jeho názoru konať v rozhodnom období za spoločenstvo, opomenul sa však vysporiadať so skutočnosťou, že v zmysle výpisu, z ktorého vychádzal, je zrejmé, že konanie výboru bolo obmedzené len na niektoré úkony v zmysle § 16 ods. 7 zákona č. 97/2013 Z. z. (a/ úkony smerujúce k zvolaniu zasadnutia zhromaždenia na voľbu výboru alebo člena výboru, b/ asanačnú ťažbu a činnosť zameranú na ochranu lesa, c/ úkony súvisiace s plnením daňovej povinnosti, d/ úkony nevyhnutné na odvrátenie ohrozenia života, zdravia alebo škody na majetku). A v tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 185 ods. 2 CSP). Súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli,

súd neprihliada (§ 186 ods. 2 CSP). Preto vo vzťahu k otázke konania za spoločenstvo nie je namieste riešiť novoty v odvolacom konaní. Bez toho, aby nižšie súdy zohľadnili relevantné skutočnosti týkajúce konania za spoločenstvo (od čoho je závislé posúdenie v konaní nastolených právnych otázok), pričom je potrebné ustáliť i to, či, resp. odkedy existoval subjekt/orgán, ktorý bol spôsobilý okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom, i s prihliadnutím na relevantnú právnu úpravu v zmysle ustanovenia § 16 ods. 7 zákona č. 97/2013 Z. z., na ktoré upozorňuje aj výpis z č. 1. 49 spisu, sú akékoľvek závery o plynutí, resp. uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce predčasné. Ide o závažný nedostatok, ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť (pozn.: vzhľadom na predmetný zistený nedostatok sa dovolací súd nezaoberal už ani ďalšími námietkami dovolateľa vo vzťahu k tejto vade zmätočnosti). Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 a 2 v spojení s § 450 CSP a ust. § 24 písm. e) a § 471c CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Súčasne dovolací súd zrušil i súvisiace uznesenia ohľadom výšky trov konania. Vydanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci (sp. zn. 4Obdo/7/2018, 3Obo/9/2017).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.